

מסורת הש"ס

6) הוא לני שנינו
שני ראשית וכן לולב שני
הולין עשויים שתי חיות
אם נפרדו זה מזה. ערוך
ענך התקן. 8) ויבין
15.) 9) ויבין אלא ר'
מתוך. ויבין אלא ר'
ד' ק"ו. 10) ויבין אלא.
11) ש"ס מתקן. 12) נ"י
מרים ויבין על כרחך.
13) ויבין אלא ר' לקמן ג'
ע"פ ד"ה נקטת ותוספת
פ"ו מ' ד"ה אהר"ה.

תורה אור השלם

1. ולקחתם לכם ביום
הראשון פרי עץ תדר
כפת תמרים ענף עץ
עבת וערבי לפני יי'
ושיחתם לפני יי'
אלהיכם שבעת ימים:
ויקרא בג' מ'
2. דרביה דרבי נעם וקל
נתיבתייה שלום.
מש"ל ב' ז'

גיליון הש"ס

חוב' ר"ה באשרה רשעה
וב' חילצה בשרה
היולב ביה"ש שני. פ"י
עירובין פ' ע"ב מ"ה אלא
קויה:

מוסף רש"י

התיובת. ק"פ תימנ
האמ"ש העליון חיות
היא (ב"ב ע"ג). כמות
לשן אסיה. מתוך חמות
כ"ו: טפח שני ד"ו פל
העמוד. וע"פ ר"ה.
כופרא. חיות של דקל
שני כהן עוקץ כהן
קולס: בתוכו: יי'.

לולב הגזול פרק שלישי סוכה

קוץ. שולחן בשרה שלו עוקץ כהן קוץ: עקום דומה למגל.
מלא מלחא היא: חרות. קשה שנעשה חרות שכן דרך הלולב עליו
נושרים זימות הגשמים והשדרה מתקשה ועשה עץ: דומה לחרות.
התחיל להתקשות ועדין לא נעשה עץ: אמר רב פפא. הא דקמתי

דהא כמנעל שאני שלו חן *חליצה כשרה לולב ב"ט שני וכשמעתי
היה מני לשנוי דמתי ב"ט ראשון ולא היה נרץ לאוקמי בשכרה
דמשה אלא משום דקמתי דומיא דעיר הנדחת ואפילו ב"ט שני ור"ת
מפרש דכולהו בע"ז דנכרי וכן קודם ביטול וכן לאחר ביטול ולאחר
ביטול נמי לכתחלה לא יטול ולא

לב

עין משפט
נר מצוה

17 א מ"י פ"ח מה' לולב
הל' ג טור שיע' פ"ח
סימן תרמ"ה סעיף ח'
י"ח ב מ"י שם סעיף ח'
פ"ד:
18 ג ד מ"י שם טור ש"ע
שם סעיף ח'
כ ה מ"י שם הל' ד'
ט"ו שם סעיף ג'
כא ו' מ"י שם הל' ג'
ט"ו שם סעיף ג'
כב ז מ"י שם הל' ד'
ט"ו שם סעיף ג'
כג ח מ"י שם סעיף ט'
סעיף ד':

לעיו רש"י

פריפרי (פריטור).
סכרס וכל שני חרות.
אישקוב"א. נאטא.
אישקוב"א. נאטא.
(מכנס תורה).
טורק"א. אשכול.

רבינו חננאל

סרוק פסול. דעבד כי
התקן. התקן בלשון ערבי
לכד אש"ר. וזה צורתו.

פ

עקום בין מלפניו בין
מצדו פסול. ואינו
כשר אלא אם עקמומיו
מאחור (הרי"ט) בלבד
(הרי"ט כברייתו). וכן
הלכה. תנא לולב כהן
מוץ תורת פסול. אבל
דומה לחרות, כגון שנסדרו
עליו. כשר הוא. אמר רבא
לולב העולה בחד הוצא.
כלומר אין הוציא ערוך
מזה העד ומהו העד. כעל
מוט הוא ופסול. ונפרצו
עליו פסול. שנתנו פן
השדרה והן (הן) חליון
בה. דעבד כי הוציא.
פ"י התחין שבשרה
כשתחבין פן השדרה.
יקראין הוציא. בדרשנין
בתנול קמא הוציא
ועבדיהו הוציא. ודוא
פניו כשרה מעין פירצה.
נפרדו. שפירדו הוציא
כעין פתיחת חרות.
ולא ניתק אחד מחבורו.
כשר. הלא תראה ששינו
אם היה פרוץ יפסונו
מכלל שהפרדו אין כי
אלא כעין פתיחת הוציא
כשר. ואם חילקה התיובת
(פי' שבדאש הלולב).
נעשה כמי שחילקה ופסול.
פ"י חיותה. כבר הוציא
דמתיס ליה לשני צדי
העלה ומשולו לתו תר, כי
כל אחת כפולה לשנים
ותאופה מנחה. אם נפרדו
ההוציא זה מהו ועמד כל
אחד כשהוא פסול לשנים
והתיובת שלהן קיימת.
כשר. ואם חילקה התיובת
שלהן הרי הן כאילו נפרצו
העליו ופסול.

"קוץ עקום החרות למגל פסול חרות
פסול דומה לחרות כשר אמר רב פפא
דעבד" (ב' כהימנך עקום דומה למגל אמר
רבא: לא אמרן אלא לפניו אבל לאחריו
ברייתייה הוא אמר רב נחמן ילצדדין כלפניו
דמי ואמרי לה כלאחריו דמי ואמר רבא
האי לולבא דסליק בחד הוצא בעל מום
הוא ופסול: ונפרצו עליו כו': אמר רב פפא
נפרצו דעבד כי הוציא נפרדו דאיפרדו
אפרודי בעי רב פפא *נחלקה התיובת מהו
חא שמוע דאמר * (ר' יוחנן) אמר ר' יהושע בן
לוי ניטלה התיובת פסול מאי לאו הוא הרין
נחלקה לא ניטלה שאני דהא חסר ליה איכא
דאמרי אמר * (ר' יוחנן) אמר ריב"ל * ונחלקה
התיובת נעשה כמי שניטלה התיובת ופסול:
ר' יהודה אומר: תניא י"ו יהודה אומר משום
ר' טרפון יכפות תמרים כפות אם היה פרוץ
יכפתנו אמר ליה רבינא לרב אשי ממיא
דהאי כפות תמרים דלולבא הוא אימא
חרותא בעינא כפות וליכא ואימא אופתא
כפות מכלל דאיכא פרוץ והאי כפות ועומד
לעולם ואימא כופרא אמר אביי דרביה
דרכי גועים וכל נתיבותיה שלום כתיב אמר
ליה רבא תוספאה לרבינא ואימא תרתי
כפי דתמרי כפת כתיב ואימא חדא לההוא
כף קרי ליה: ציני הר הברזל כשרה:
"אמר אביי לא שנו אלא שראשו של זה
מוגיע לצד עיקרו של זה אבל אין ראשו
של זה מוגיע לצד עיקרו של זה פסול תניא
נמי הכי ציני הר הברזל פסולה והא אנה
תנן כשרה אלא ש"מ כבאי שמע מניה
ואיכא

ען שמי שנים ולא נתבעה עשו ואחיה יכול לכפות ענפיו על ידי אגוד
ולקפן למעלה לאוגדן עם אביה: דרכיה דרכי נועם. ואלו עשוין
קקוים ויולאין כהן עוקץ הרבה ומסרתיין את הידים: סרתי כפי
דסמרי. תמרים עמלן דרכן להיות הרבה תליון ביתה במכבדות שלהם
וקורין להם כף עוקץ"א: כפס כמיב. מלא: כף קרי ליה. וכי
כתיב כפת על שם כפות אם פרוצה ואין לשון זה נוכל אלא על
[על] הלולב: ציני הר הברזל. לולבין שלהן מעטין בשדרה
מרוחקין זה למעלה מזה הרבה ועוד שקטנים הן לארץ
ופעמים שאין מגיע ראשו של עלה זה לעקרו של זה:
ואיכא

פפא גופיה קמיבעיה ליה וקיימא כתיבין והשתא לפי ר"ת הא אשכחן
רבא דלמר הכא אם נעל ילא אלמא אין דחוי אפילו לקולא ומיהו
י"ל דהא [דלמר רבא] דינא כשנטלה מערב י"ט והא דמיבעי לן
אי יש דחוי כשביטול ב"ט דלא שייך דחוי דמנוכה לקמן בפירקין
(דף ג'.) דבעי ר' ירמיה נקטס ראשו מערב י"ט ועלתה בו תמרה
ב"ט אכל עלתה זו תמרה עבר ב"ט לא חשיב דחוי והוא הרין
בנטלה מערב י"ט ולישנא קמא דפרישית דע"ז דנכרי אפילו בלא
ביטול יולא כגון ב"ט שני דלא בעי לכס קשיא דהתם באשרה
דנכרי מיירי דיש לה ביטול ואפילו הכי משמע דלא ילא מנחשיב לה
דחוי וכי תימא דבי"ט ראשון הוא דחשיב ליה דחוי לפי שלא היה
דחוי אלא משום דחוי ונראה לפרש דרבא שרי אפילו בע"ז של ישראל ובאילן שנטעו
דדרשין תחת כל עץ רענן אלהים ולא עץ רענן אלהים ואפילו ב"ט ראשון אם נעל ילא דשרי להדיט אלא אם כן נטעו מתחלה לך
דשל אשרה פסול כשנטעה מתחלה לך והיינו אשרה דמשה דבהיה מוקי רבנן קרא דואשריהם משרפון באש (דברים יב) דאסור אפילו
להדיט ובעיא דכל הללמים באשרה דנכרי דנטעה מתחלה לך ואח"כ בטלה אם יש דחוי או לא מיהו ללישנא קמא דהתם דקאמר כי
חיבעי לן באילן שנטעו ולבסוף עבדו ואלביבא דרבנן דשרי להדיט מהו לענין מזה מאיס כלגבוה או לא היה מני למיפשטא מדרבא מדקאמר
אם נעל ילא אלא רבא כפירא ליה כרב דימי דמסקי דיש דחוי קמיבעיה ליה אכל בהא פשיטא ליה דינא וא"ת תיפשט דאין דחוי ממתניתין
דעגבו מרובין מעליו ואם מיעטין כשר ואין ממעטין ב"ט ואמר בגמרא הא עבד ולקטן כשר היכא דאשחור מאתמול דלא פסלינן עגבו
מרוכות אלא בשחורות אכל ירקות לא וכי אשחור מאתמול דחוי מעיקרא בתחלת י"ט לא היה דחוי אלא מזה מ"ל דשאי
ההם דכירו לתקן דנהי דאסור למעט מ"מ צדו למעט אכל גבי ע"ז אין צדו לנטול דאין ישראל מנטול ע"ז של נכריים: **בבבבב** ראשו.

פירושו בריש פירקין: קוץ. פי' בקוטרם שולחן בשרה שלו עוקץ כהן קוץ פירש ענין צמיחה:

דעבד כי חופיא. פירושו צמיחה:
נחלקה התיובת ששם השדרה כלה נתקלו זה מזה ונסדקה השדרה עד העלים שלמטה וזה"ל פי'
דפירש בקוטרם שני עליו עליונים אלמנעים ששם השדרה כלה נתקלו זה מזה ונסדקה השדרה עד העלים שלמטה וזה"ל פי'
נחלקה התיובת שהוא גנא הואל היכא דביקו אהדיי הוא דמתיס זהו ומשולו ליה חד או כנפלו עליו דמי פסול אי נפרדו עליו דמי כשר:
דרביה דרבי נעם. רבא לא היה שם משום אלא מיימי הכא קרא דהאמת והשלים בללקמן: **בבבבב** בתיב. כהאי טעמי עלמא
מודו דיש אם למסורת ורץ טעמא: (פי' מה שחילקו בפסחים לו. דיה עני קרין ביה ובי וע"ע חוס' לעיל ו: ד"ה ור' שמעון):
שדרו